ни единъ отъ тѣхъ тѣ тегаютъ не отъ самъ за
бравенъ въ нѣщо, нъ сички отъ въ редъ и сички
се насилятъ на приготвена та мазбата,
хо̀дно се и занесе на Вирата на гоча, безъ
най малко отчаяние.

Инв. N 227

Така се свърши втория актъ на
гарбадрийска драма. Заведоме то на комисари
тѣ въ сичко това врѣме тя бѣше въ твар-
дѣ черенъ видъ и чрезъ твърдѣ тегавни прѣ-
бѣждания. Но ни показа, че нѣй еще отъ
начало осѫждаме жарийцѣ тѣ и черковни
тѣ си дѣла на чуждъ вкусъ, на несвойс-
образения и на неправилности. Нѣй поже-
лахме да имаме черква свободна отъ надпи-
си тѣ и свѣтски тѣ мрѣжи свобразения на
фенеръ, и не получихме освѣнъ черква, прилѣп-
ва въ рѣдъ тѣ на нѣкоя хора. Нѣй викахме
и се обарахме за черква на чистъ народъ, а не
достигнахме освѣнъ до една черква на нѣкои
ко души, кои то мислѣхъ и вѣрватъ че мѣсто
и дворъ е да раздаваме не нѣй, колко то
искатъ обуздъ тѣ желания, а нѣй колко тѣ
се ще. И правъ да бѣхъ тѣ колко тѣ напрѣ-
ни дѣла, (Нѣй дѣла и начина на тѣхно то извършване)
хаки (пакъ се сѣте за то, защото
се произвонъ и много друго. Нѣй искахме на-
ша та черква да бѣде основана на поръ-
дъкъ и на правила, а не на щение то и хотѣ-
ния тѣ на спадалки спорѣ и бѣлтенки гар-
бадрии; между тѣй исгадахме въ най-чисто
то на гарбадрийска. Еще въ начало то на
ша та черква се поставѣ въ бѣртежни тѣ
си дѣла на дни нѣ, кой то не е ни далечъ,
ни чуждъ за фенерски тѣ произвони. Ако жарийца
днесъ се питъ по щение то на нѣкои души, защо
тѣ да не може да се тѣ пакъ? Защо и другъ